

DE BANKROOF

(Spinoff)

Komisch toneelspel

door

JACK SHARKEY

vertaling

Irene Min

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE BANKROOF** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Peter Colton - een bescheiden bankbediende

Laurel Colton - zijn dochter

Willy Nicholas - Peters vriend en - op de bank - baas

Victoria Wickey - Peters secretaresse

Sheila Mahoney - een reisagente

Carlos Ortega - een besteljongen

Tijd: Het heden

Locatie: Huize Colton in Zuid Pasadena

Eerste bedrijf: Een vroege zaterdagmiddag, half maart

Tweede bedrijf: Die avond

Derde bedrijf: Later die avond

DECOR:

Huize Colton in Zuid Pasadena. Voor het grootste gedeelte is de huiskamer te zien. Een deur in de linkermuur leidt naar de slaapkamer van Laurel Colton. Iets daarboven in dezelfde muur, ongeveer 20 centimeter boven de toneelhoogte zit een dubbele "accordeon"-deur waarachter de kast zit voor jassen. Op dezelfde hoogte, maar in de rechtermuur die uitkijkt op het eerste gedeelte, is de voordeur van het huis. Als die open is, zien we een gedeelte van de veranda, de leuning van de veranda en een grote subtropische struik voor de leuning; naast dit mooie uitzicht is een echte Zuid-Californische buitenwijk, het meest blauwe lucht, wat bomen, een paar huizen, helder van kleur, druk Spaans, modern gepleisterd en slecht bij elkaar passend. Een stuk van een toegevoegde L-vormige muur, die van rechts omhoog komt en plotseling weer naar beneden gaat bevat een sofa, een telefoontafeltje in de hoek, een grote leunstoel met een brede rugleuning, die allen uitkijken op een rommelige koffietafel. Pal naast de hoge leunstoel is een boog naar de hal die rechts uitkijkt op de keuken en achterkant van het huis. In de hal bij de boog staat een groot bureau, met een redelijk erbij passende draaistoel ervoor. Een attachékoffertje staat op de grond, uitlopend tegen de achterkant van het toneel, bijna uit het zicht van iemand die op het toneel staat. Net beneden het bureau, in dezelfde muur, zit de deur die leidt naar de slaapkamer van Peter Colton. Het geheel maakt een indruk van helderheid, gezelligheid en de netheid van een vrouw. Het is een zonnige, vroege zaterdagmiddag, half maart.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat is Laurel Colton in 't midden aan het stofzuigen. Ze is begin twintig, behoorlijk aantrekkelijk en hard aan het werk. Haar huisjurk zal echter niet op de lijst komen van de mooiste kleding en haar mooie haar zit meer handig dan echt mooi op haar hoofd gebonden. Boven het geluid van de stofzuiger uit horen we het geluid van de deurbel. Ze hoort het, doet de stofzuiger uit en loopt net naar de deur als de deurbel weer gaat.

Laurel: Ik kom eraan, ik kom eraan!! *(ze doet de deur open en daar staat Willy Nicholas; een veertiger, goed gekleed, een beetje verward, maar zichzelf goed in de hand houdend)*

Willy *(binnenstappend)*: Laurel! Ik moet je vader spreken!

Laurel: Pappa is nog niet thuis, meneer Nicholas.

Willy: Hij moet al thuis zijn! Hij ging weg van de bank voordat ik wegging!

Laurel: Bent u lopend?

Willy: Zeker. Ik heb de hele weg gerend!

Laurel: Dat verklaart het. Pappa is met de auto. Hier in Californië duurt dat ietsje langer.

Achter Willy komt Carlos Ortega, die een grote boodschappentas draagt, de veranda oplopen. Als hij deze binnen heeft neergezet, zien we dat hij een zeer knappe Spaanse jongen is van begin twintig, gekleed in een sportieve broek met bijpassend jasje en glimmende schoenen.

Willy: Ik moet hem ingehaald hebben. Ik ga wel terug. *(loopt richting de deur)*

Laurel: Waarom wacht u niet even op hem? *(tot Carlos, die juist de hal instapt)* Hai Carlos, zou je dat in de keuken neer willen zetten?

Carlos: Natuurlijk. *(loopt naar de boog)* Hallo meneer Nicholas.

Willy *(verstrooid)*: Hallo, uh, Carlos... *(tot Laurel, als Carlos verdwijnt)* Ik kan niet wachten op je vader, ik moet hem nu meteen zien! *(wil naar buiten gaan)*

Laurel: Meneer Nicholas, is er iets mis?

Willy *(draait snel zijn gezicht naar haar toe)*: Iets mis? Wat zou er mis kunnen zijn? Er is niets mis! *(produceert een zielig lachje)* Excuseer mij. *(gaat weg, doet de deur dicht; Laurel doet een stap er naar toe, alsof ze hem wil openen en haar ondervraging voort wil zetten, maar ze geeft het op en gaat de huiskamer in. Op dat moment komt Carlos uit de keuken terug)*

Carlos: Ik heb de melk en de boter in de koelkast gezet.

Laurel: Oh, dank je wel Carlos. Zeg, bent je niet een beetje te net gekleed om boodschappen te brengen?

Carlos: Belangrijk afspraakje vanavond. Nu hoef ik niet naar huis om me te verkleden.

Laurel: Carlos, het is nog geen een uur. Zijn ze dan niet vies en gekreukt als je klaar bent?

Carlos: Niet als ik het rustig aan doe. En ik doe het altijd rustig aan.

Laurel: Zelfs dan Carlos. Oh, hoeveel krijg je van me voor de boodschappen?

Carlos: Zeventien dollar en acht en zestig cent.

Laurel: Voor die ene kleine opdracht?

Carlos: Nou, als je al die dure gourmette spullen zoals brood en vlees koopt!

Laurel (*loopt naar de kast*): Eerlijk, ik weet niet waar die prijs vandaan komt! Vorige week had ik ongeveer dezelfde boodschappen voor vijftien dollar. (*pakt portemonnee uit de kast, geld eruit, doet ze terug in de kast en loopt naar Carlos toe met het geld*)

Carlos: Je hebt geluk dat ik je opdracht uitvoer. Ik heb de spullen van achteraan gepakt waar de oude prijzen nog op staan.

Laurel: Weet je, als mijn vaders salaris net zo snel omhoog ging als de prijzen, zouden we miljonair zijn.

Carlos: Zeg, waar is je vader eigenlijk? Ik wist niet dat de bank op zaterdag open was?

Laurel: Het is een nieuw experiment sinds deze maand. Er waren klanten die klaagden dat ze om zes uur dicht gaan vrijdags, dus de bank bekijkt of ze blij zijn met de zaterdagochtenden open. (*geeft hem het exacte geldbedrag*) Niemand die aan mij vraagt hoe ik het vind. Hier. Eigenlijk vind ik de oude openingstijden beter.

Carlos: Bekijk het van de zonnige kant: je kunt niet schoonmaken op schooldagen en het is niet makkelijk met je vader om je heen. Dus de nieuwe openingstijden geven jou een mooie kans om het hele huishouden te doen.

Laurel: Daarom vond ik de oude openingstijden prettiger.

Carlos (*lacht, doet geld in zijn zak*): Niet zo treurig. Je houdt het huis heel goed bij voor je vader.

Laurel: Ik moet wel. Omdat alles zo duur is kunnen we ons geen schoonmaakster veroorloven!

Carlos: Heeft je vader niet net een promotie gehad? Dat zou toch meer geld in het laatje moeten brengen.

Laurel: Ja, maar je zou het bijna niet merken nadat alle vaste lasten eraf zijn.

Carlos: Het klinkt alsof er meer geld verdiend wordt....

Laurel: Maar het kost meer om er netjes bij te lopen, nu hij buiten het hok is. Hij moet nu bijvoorbeeld een broek dra- gen.

Carlos (*lacht, zegt dan*): Heeft hij beschikking over de combinatie van de kluis?

Laurel (*rolt geërgerd met haar ogen*): Praat me er niet van! De laatste tijd denk ik aan niets anders, al dat geld op de bank en zo weinig ervan is van ons!!

Carlos (*loopt naar de voordeur*): Nou, als hij ooit de combinatie weet, laat het me weten. Mijn oom Luis was een paspoortvervalser, totdat hij twee n-en in "Granada" zette.

Laurel: Geloof me of niet, ik zal erover denken, (*lachen er allebei om en voordat hij de deur opendoet*) oh Carlos, wat zit er voorop je broek?

Carlos (*kijkt, fronst*): He, verdorie! Het ijs zal er wel op gedruppeld hebben! Heb jij een....?

Laurel (*valt in*): Doe er een nat doekje op, snel! (*gebaart naar de boog, terwijl hij daar al heen loopt, zegt ze, te laat*) Oh! Heb je het ijs in de koelkast gedaan?

Carlos (*aarzelt*): Verdorie, vergeten. Ik zal.....

Laurel (*snel naar hem toe*): Nee, zorg jij nou maar voor je broek, ik zal het ijs wel doen. (*gaat achter hem aan onder de boog door, meteen hierna gaat de telefoon, we horen Laurel, af*) Over slechte timing gesproken! Carlos, wil jij...?

Carlos (*af. Als Laurel weer opkomt om de telefoon op te nemen*): Ik zorg voor het doekje en het ijs!

Laurel (*door telefoon*): Hallo? Oh, hallo juffrouw Wickey. Nee, pappa is nog niet thuis. Ja, ik verwacht hem ieder moment.. Nee, we gaan nergens heen. O.k. Dag.

Laurel hangt op, ziet de stofzuiger midden in de kamer staan, loopt erheen en gaat verder met stofzuigen. Als haar rug naar de voordeur is gaat de voordeurbel weer; ze zucht geërgerd, zet de stofzuiger uit en gaat opendoen. Peter Colton staat daar, met een koffertje die hetzelfde is als die naast het bureau. Hij is goed gekleed in een donker pak, is ongeveer 45 jaar en ziet er goed uit.

Peter (*stapt de hal binnen*): Hai lieverd.

Laurel: Pappa, ben je je sleutel alweer kwijt?

Peter (*komt kamer binnen, maakt stropdas los, zet attachékoffertje op de koffietafel*): Nee, maar ik kan me niet herinneren waar ik hem gelaten heb.

Laurel (*doet voordeur dicht en komt achter hem aan*): Pappa, als een

inbreker een van de sleutels vindt die jij elke keer verliest en in ons huis komt als wij weg zijn....

Peter (*doet zijn jasje uit, loopt richting slaapkamer*): Dan zal hij flink teleurgesteld zijn! (*stopt voor de deur*) Tenzij het je gelukt is om de televisie terug te kopen? Die zou het waard zijn om te stelen.

Laurel: Nee, is nog steeds in de winkel. (*plagend*) Hoe was ik toen de man hem meenam?

Peter (*af*): Wie kan zich dat nog herinneren?...

Laurel (*loopt naar stofzuiger*): Oh ja, Willy Nicholas was hier, die zocht jou. (*zet de stofzuiger ondertussen tegen het bureau*)

Peter (*af*): Wat wou hij?

Laurel: Dat zei hij niet. Maar het moet wel belangrijk zijn. Hij was nogal opgewonden.

Peter (*af*): Willy is altijd opgewonden. (*komt binnen, zonder stropdas, in een oude gemakkelijke mouwloze pullover*) Hij heeft een hyperactieve schildklier en hij drinkt te veel koffie.

Laurel: Hij is waarschijnlijk vol van een nieuwe grap die hij niet aan mij kan vertellen. Anders had hij wel een boodschap kunnen hebben achtergelaten.

Peter: Nou, als dat zo is, dan vertel ik hem later wel aan jou.

Laurel: Dat zeg je nou altijd!

Peter (*klopt op zijn zakken*): Nou, wat heb ik met mijn sigaret- ten gedaan?

Laurel (*loopt behulpzaam naar het koffertje op de koffietafel*): Misschien heb je ze in je koffertje gedaan.....

Peter (*grijpt bijna gewelddadig naar het koffertje en grist het met beide handen op in plaats van bij het handvat, verdedigend*): Nee! Ik weet zeker dat ze niet hier in zitten! Mijn jasje! Ze zitten in mijn jasje! Ik weet zeker dat ik ze in de zak gedaan heb!

Laurel: Pappa, je brabbelt maar wat ... je brabbelt altijd als je zenuwachtig bent...

Peter: Zenuwachtig? Ik? Doe niet zo raar! Waar zou ik nou zenuwachtig over moeten zijn?

Laurel: Je brabbelt weer.

Peter (*houdt nog steeds de koffer bij de zijanten vast, klemt hem vast aan de borst*): Nou, de manier waarop jij me beschuldigt van zenuwachtig zijn, daar zou iedereen zenuw- achtig van worden!

Laurel: Waarom klem je je koffer zo tegen je aan?

Peter: Koffer? Wat voor een koffer? Oh, deze! (*lacht geforceerd en pakt hem bij het handvat en zet hem op de grond tegen de sofa*) Vergeten dat ik hem had, dat is alles.

Laurel: Nou, Pappa, je laat hem daar niet staan! Ik probeer deze kamer

schoon te maken.....

Peter: Ik zal hem ergens anders zetten, ik zal hem ergens anders neerzetten! Eh, zijn er nog andere boodschappen voor me?

Laurel: Nee, dat denk ik niet, oh ja, je secretaresse heeft gebeld.

Peter: Juffrouw Wickey? Zei ze, eh, wat ze wilde?

Laurel (*verbaasd door zijn aarzeling, laat het niet merken in haar stem*):

Nee, dat zei ze niet. Ze zei dat jij wel zou weten waar het over ging.

Peter: Oh. Oh, ja. Ik weet het weer. Zaken. Dat is alles.

Laurel: Dat is alles wat ik dacht dat het was, totdat jij het zo zei.

Peter: Wat zou het anders kunnen zijn?

Laurel: Ik weet het niet. Is ze knap?

Peter: Oh, kom nou. Ik dacht dat jij en ik een onverslaanbaar team waren.

Laurel: Ga nou niet op de sentimentele toer. Beantwoord mijn vraag. Oh, wacht maar, het hoeft niet. Ik kan dat zelf wel beoordelen als ze langs komt.

Peter: HIER?

Laurel: Waar anders? Pappa, is er iets mis?

Peter: Mis? Wat zou er in vredesnaam mis kunnen zijn? Er is niets mis! (*neemt een fles Scotch uit de la van het bureau, zet de fles neer op het bureau, sluit de la*) Ik ben gewoon moe. Zware dag. Ik ben niet gewend om op zaterdag te werken. Dat is alles. Dus, als jij het goed vindt, ga ik nu iets drinken.

Laurel: Maar, pappa, je drinkt toch bijna nooit?!

Peter: Geen wonder dat ik nu wat wil! (*laat de fles staan en loopt richting de boog, op het moment dat Carlos uit de keuken komt, die er weer netjes uitziet*)

Carlos: Hallo, meneer Colton!

Peter (*stopt, kijkt van hem naar Laurel en terug*): Is er iets wat je me niet vertelt?

Laurel: Carlos had een probleempje met zijn broek.

Peter (*alsof dit geruststellend is*): Oh, is dat alles! (*gaat af door de boog naar de keuken*)

Laurel: Nu weet ik zeker dat hem iets dwarszit!

Carlos (*loopt naar de voordeur*): Ja, hij nam het nogal goed op...

Laurel (*ziet het attachékoffertje, pakt hem op en loopt naar de kast*): Jongen, dit ding is zwaar!

Carlos (*gepikeerd*): Noem me geen "jongen!"

Laurel (*sleept nog steeds het koffertje door de kamer*): Oh, hou op Carlos. Ik heb je in geen weken geplaagd met je nationaliteit.

Carlos (*komt naar voren om haar te helpen met de koffer*): Weet ik. En gek genoeg mis ik dat ...

Laurel: Nou, je zei dat je niet hield van etnische grappen.

Carlos: Ik bedoelde niet dat je maar helemaal moest stoppen met praten tegen me! Ik wou dat ik dat afspraakje vanavond niet had.

Laurel: Ik ook.

Carlos: Hee. Wil je een laat afspraakje? Ik kan Rosita om negen uur thuisbrengen.

Laurel: Oh, dat zou ik een ander meisje nooit kunnen aandoen.

Carlos: Wat aandoen? Haar vader wil dat ze om half acht thuis is!

Terwijl ze hierom lachen en naar de kast toelopen valt de koffer open en er valt 176.000 dollar op de grond. Het meeste zit in pakketjes bij elkaar gebonden, maar er zitten ook losse biljetten bij. Laurel en Carlos snakken allebei naar adem.

Laurel: Carlos! Kijk eens wat een geld!

Carlos: Ik kijk, ik kijk! Hoeveel loonsverhoging heeft je vader gehad zeg? *(ze knielen en proppen het geld terug in de koffer, maar ze vergeten een paar losse biljetten)*

Laurel: Ik wist dat dit zou gebeuren! Ik wist het! Alles wordt steeds maar duurder en duurder!

Carlos: Wat maak je je nou druk dat alles duurder wordt? Dit is een fortuin!

Laurel: Maar Carlos, weet je wel wat dit betekent?

Carlos: Nou, vind je niet zo op, het zou voor zaken kunnen zijn...

Laurel: Zaken?

Carlos: Tuurlijk, het kan toch zijn dat je vader het mee naar huis heeft genomen om te tellen of zoiets....

Laurel *(draait zich snel om naar de kast met de koffer in haar handen geklemd, terwijl Carlos alle losse biljetten opraapt)*: Weet je helemaal niets van banken? Niemand gaat de deur uit totdat alle transacties tot op de cent zijn gecontroleerd!

(doet de koffer in de kast, Carlos doet er nog wat losse biljetten in, ze doen de deuren dicht en leunen ertegen aan, opgelucht)

Carlos: Laurel, ik weet zeker dat hier een simpele verklaring voor is....

Laurel *(zo van streek dat ze zijn arm vastgrijpt)*: Oh Carlos, zou je denken?

Carlos: Zeker weten!

Laurel: Zoals?

Carlos *(denkt even na, zegt dan moeizaam)*: Hij heeft de bank beroofd!?

Laurel: Oh Carlos! Wat moeten we doen?

Carlos *(stapt heen en weer richting de voordeur)*: "Wij"? Ik bedoel, hij is het meest jouw vader!

Laurel (*grijpt zijn handen*): Oh, Carlos, alsjeblieft, zeg dat je me wilt helpen? Por favor?

Carlos: Wil je dat niet zeggen? Je weet dat ik nooit Spaans spreek! (*maar hij bezwijkt voor haar smekende blik*) He, Laurel, weet je wat, ik moet nu weer aan het werk, maar later, misschien, kan ik terugkomen, en.....

Laurel (*ze ziet het niet als Peter weer terugkomt met wat ijs- blokjes en naar het bureau loopt waar hij zich wat te drinken wil inschenken*): Ik weet niet of ik wel kan wachten tot negen uur!

Peter (*verdiept in het inschenken*): Waarom, wat gebeurt er dan om negen uur?

Laurel (*en Carlos schrikken zich een ongeluk*): Pappa! Wanneer ben jij teruggekomen?

Peter (*met milde verbazing*): Ik ben toch niet weggeweest?

Carlos (*wil graag weggkomen, loopt achteruit naar de deur*): Nou, eh, jij en je vader hebben waarschijnlijk een heleboel te bepraten, dus ik ga weer aan het werk en.... (*slaagt erin om de deur te openen en naar buiten te glippen*) Tot straks! (*sluit de deur*)

Peter (*heel nieuwsgierig, loopt naar haar toe, een drankje in de hand*): Wat bedoelde hij met "te bepraten"? Hebben we iets om te bepraten?

Laurel (*kijkt hem aan, wanhopig*): Oh, pappa! Het is te laat om nu te praten! (*met een diepongelukkige blik vlucht ze haar slaapkamer in en doet de deur achter haar dicht*)

Peter (*verbijsterd, loopt haar achterna*): Laurel? Lieverd, wat is er?

Laurel (*af. Spottend*): Wat er is? Er is niets aan de hand! Wat zou er in vredesnaam kunnen zijn? (*de deurbel gaat voordat Peter de deur open kan doen om haar achterna te gaan*) Je kunt beter de deur gaan opendoen, pappa.

Peter: Maar schatje ...

Laurel (*af*): Het is goed hoor. Ik wil gewoon even liggen.... en nadenken.... (*de deurbel gaat weer, met tegenzin gaat Peter opendoen, Willy stormt naar binnen, slaat de deur achter zich dicht en leunt er tegenaan*)

Willy: Ik ben dit keer teruggereden. Daarom duurde het zo lang.

Peter: Laurel zei dat je me zocht..... (*stopt als Willy zijn glas uit zijn handen pakt, het in een teug leeg drinkt en weer leeg teruggeeft*)

Willy (*bedroefd*): Bedankt.

Peter (*kan met moeite beleefd blijven*): Geen dank. Wil je er nog een?

Willy (*haalt zijn handen door zijn haar bij de wortels, wankelt de kamer binnen, duizelig, een bijna gebroken man*): Het helpt niet. Niets helpt. Ik wordt gek. (*zigt neer op de sofa, begraaft zijn gezicht in zijn handen*) Het is zo verschrikkelijk. Ik weet niet wat ik moet doen, waar ik naar

toe moet.... *(smakt wat na met zijn tong)* Misschien wil ik er nog wel eentje, een kleintje. Nee. Een hele grote. *(een verbaasde maar beleefde Peter pakt de fles met glas)* Hoe lang duurt het voordat je het aan je lever hebt?

Peter *(schenkt in, brengt glas)*: Oh, uren en uren. Nou, word even rustig en.... hier vriend, jij en ik kunnen.....

Willy *(drinkt ondertussen met kleine slokjes)*: Ik kan het niet! Ik wou dat ik het kon! Ik wou dat ik dood was! Oh, Pete....

Peter: Nou, nou nou, het kan toch niet zo erg zijn.... *(zit in de leunstoel, vraagt dan vriendelijk)* Als jij je nou eens wat ontspant en me dan vertelt wat er aan de hand is.

Willy *(aarzelt, neemt een slok voor de moed, staart dan voor zich uit)*: Ik heb de bank vandaag beroofd. *(na een lange pauze kijkt hij naar Peter)* Nou? Zeg je daar niets op?

Peter *(herhaalt langzaam)*: Je hebt de bank vandaag beroofd.

Willy: Dat weet ik! *(neemt grote slok)* Nou?

Peter: Wat, nou? Wat moet ik zeggen, gefeliciteerd?

Willy: Natuurlijk niet! Je zou moeten zeggen dat je me wilt helpen!

Peter: Hoe? Heb je een lift naar het vliegveld nodig?

Willy: Vliegveld?

Peter: Ik ben een beetje onervaren met deze dingen, maar, moeten alle bankrovers niet de laatste vlucht naar Rio hebben.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto